

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUI

REDACCIO Y ADMINISTRACIO

PALMA: P. A. Maura, 18.

INCA: C. de la Murta, 5.

SOMARÀ CADA DISSABTE SI TÉ VENT A SA FLAUTA

PAGAMENT A LA BESTRETA

Un Trimestre, UNA Pesseta

Un número solt, CINC cts.

ANY NOU VIDA NOVA

A TOTS ELS IGNOCENTS DE BONA HUMOR

L'IGNORANCIA vos saluda ben amantent, i vos demana vida nova.

Així com fins avui heu deixada perdre la bona humor, o pentura sols no no l'heu deixada sortir defora, d'ací en envant, si voleu conservar la sanitat i la vida, es precis que li obriueu l'axeta, canò plè, fins que fassa un bon calrec i que assaón bé les planes de L'IGNORANCIA.

La bona humor és la sal de la vida, qui de si és una cosa fada que fa gitera; la bona humor és la flor qui alegra els ermasos de la monotonia quotidiana. Però la bona humor, com tota classe de humors, si la teniu tancada i reclosa, perilla que vos fassa mal! I per això, L'IGNORANCIA qui té per principal finalitat la medicina social, vos ofereix les seves planes, per que hi pogueu vessar tot l'humorisme sa qui vos pessigolletja l'esperit.

Animau-vos, i escriviu, que no serà debades. Sempre conseguireu lliberar-vos de l'importunitat dels efectes i passions rescloses, i ademés, alegrareu qualque tristor, aliviareu qualque pena, qui vos ne restaràn per a sempre agrades.

Una rialla fresca, és cosa qui no té preu: una esclator de riure pot treure d'una malaltia.

Any nou, vida nova! Conservau, en hora bona, la vostra bonhomia, la vostra sanitat esperitual, les bones costums de l'avior; però espolsau-vos la peresa i escampau el bé per onsevulla, inclús en forma tan humana i tan característica com és la de broma i berba, sempre que dedins hi bategui la bona intenció amb l'amor a lo bo. i lo bell, i el respecte a l'ignocència, coses qui sempre són santes.

Ala! fora vessa. Any nou, vida nova.

CONCURS DE L'IGNORANCIA

Dimars dia 31 de desembre passat, a les sis de la tarde, a la nostra redacció, el rellotger D. Miquel Girbert, davant un esplet d'ignorants, va rompre els segells de lacre que garantien l'ignorància de l'hora que marcava el rellotge del concurs, resultant esser la una, vintúin minuts i quaranta quatre segons.

Del 153 concursants, el qui s'hi apropà més, fonc D. Miquel Carbonell, qui havia senyalada la una i 20 minuts.

El rellotge, amb el cupó del meteix Sr. Carbonell, quedà en poder del rellotger Sr. Girbert a disposició del interesat i de qualsevol qui ho vulga comprovar.

POBRE TROVADOR!

*Impera la primavera
mare d'aucells i de flors.*

*Floreixen de goig els cors,
La pau reina placentera.*

*El sol ha omplert la diada
de suavitat i claror;
dins la nit sa resplendor
vessa la lluna esblaimada.*

*L'alegre cant dels aucells
de claror, finà amb el sol;
ara, sol, el rossinyol
refila sos cants més bells.*

*Allà lluny un flaviol
modula somnis d'amor.*

*Al mig d'això, el trovador,
resa sa pena i condol:*

*«Mon cor batega oprimit;
crema en foc abrasador;
traidorament l'ha ferit
la satgeta de l'amor.*

*Gràcil i suau, dolça i bella,
d'encantador etraient
me domina. Sols per ella
batega mon cor sofredent.*

*Vaig a dir-li sense por
i amb més coratge que en Prim,
que o bé m'arrabasi el cor
o m'estimi com l'estim.*

Miquel Carbonell

Vora el Braser de Ca'n Gii

...Mestre Guillem acaba d'entrar. Pren una copa de resolis, dret devant es tasser encén un xigarro, agafa una cadira i s'en va a seure vora el braser.—Bona nit estimats; feis-me un poc de lloc que avui fà fret de bon de veres.

—¿I que hi ha pel món de nou, mestre Guillem...?

—Homo, i que hi ha d'haver! Ara m'acaben de dir que els endiots van tan cars, i que encara hi serien anats molt més si n'haguessen deixat embarcar.

—Jas de raó—respon un altre, i han fet molt bé de no deixar-ne embarcar.

—I perque?—va respondre tot rebenf l'amo'n Macià. Vol dir que tu trobes just que jo, que he posat una cria, un negoci a lo que li vulgués dir, d'aquets animals de ploma, i que sé lo que'm costen; quant vé s'hora de fer es negoci, ha de venir una autoritat i m'ha de posar taxa an es preu? Vaja una justícia! ¿I per que no m'ha de taxar—ses pèrdues, quant n'hi ha?

—Es comers ha de ser lliure; respongué mestre Guillem.

—Ni més ni manco; contestà l'amo'n Macià. Emperò això de no deixar embarcar endiots, que dotze hores lluny d'aquí, m'haurien tret doble preu, i endemés taxar-mos es preu de venta... i això es sa llei de s'embut...! I, sabeu que vos dic a tots es ciutadans? Idò que l'any qui vé, hi haurà més endiots per dins ciutat, que per la pagesia, i sino visquem i veurem coses. Això haurà conseguit sa taxa; fer tornar endiots a molts de ciutadans.

—Tiàt du beure!

—Que ha d'esser? resolis, palo, erbes...?

—Du seca: cle, cle cle clec! I mestre Pere, d'un cop se begué un tassoner de seca.

—Així mateix porieu haver convidat, mestre Pere.

—En Regalat se morí, ja fa anys, cadascú que begui lo que vulgue; això és sa verdadera llibertat.

—Si, però jo creia que haviem de brufar sa rifa de Nadal? Que no heu tret docents duros?

—I que, si los he trets: Cap obligació tenc de convidar a ningú.

—Homo, ja heu sabem, però com vos sou socialista d'aquests, que volen sa repartició social, res de particular tendria que mos haguessu convidat.

—Mirau,—contestà mestre Bernat—he observat que molts de socialistes deixen d'esser-ho tot d'una que tenen una llibreta d'es monte de pietat amb cinc-centes pessetes; i si es pagàs tot d'una que té un cortó de terra seva.

Si, i des docens duros que he tret, n'he pagats cent de deutes que tenia, i els altres cent, són anats a sa llibreta que vos deis.

—Idò; i vos ja no sou socialista, mestre Pere.

—Si m'he de comparar amb tú, no heu som, perquè tú no tens ni una pesseta, em però si que hu som, amb sos que tinguin llibretes de més de cent duros: Mes clar aigo, que és lo que pots beure, si he de pagar jo.

—¡Callau qu'en Figuera toca foc...!

—Si, sí, foc, foc... Amb un instant la rotlada del braser de ca'n Gil, va romandre buida, An els deu minuts tornaren entrar tots manco en Toni de sa Font, que quant va saber que el foc era an els Hostelets, ja l'hi va estrenyer corrensos cap allà, a on hi vivien sos pares.

—Veis! va dir mestre Bernat, com abans que espanyols som mallorquins? Hi ha que desenganar-se; els afectes neixen de menor a major, o sia que primer un homo estima sa familia, es carrer, es seu poble, sa regió; i llevonces ve Espanya, Europa i tot lo Món, Tots noltros quant hem sabut que es foc era an els Hostelets, hem dit: mos sab greu, però ja l'apagaràn els veinats de per allà, i s'únic que hi és anat és en Toni, perquè ha pensat en so perill que poria corre la seva familia.

Es ben veritat. I quin llibre vos ha ensenyat això, mestre Bernat?

—Homo, aquestes coses no les ensenya cap llibre. Els sentiments de familia; s'estimació an el poble on un ha nascut, els amics, carrers i s'arbre que ha vist semblar; són la verdadera pàtria, i tot lo demás són violes. Jo primer som mallorquí, regionalista i autonomista; que espanyol, centralista i esclau; primer correré a ca-meva per apagar un foc, que an els Hostelets com ha succeït ara.

—Molt bé mestre Bernat, i beguém tots d'aquestat!

UN CONRADOR

La por no es res vista d'aprop.

No heu passat qualche vegada, hora-baixenc, amb cert recel per un camí voretjat de soques d'olivera, d'ametler o de tants altres arbres?

Quantes vegades, no vos heu pensat veure fantasmes, per dins ca-vostra, o fos allà on fos?

Ara vos contaré un fet que'm va passar no fa gaire temps, i que tal volta, qualcún de semblant vos n'haurà succeït a voltros, ben volguts lectors.

Era una vetlada freda, de les més fredes de l'hivern. A dins la Seu no's sentia gens de renou. Dins aquest temple, dedicat a la Mare de Deu, Assumpta, just rompia el ci-

lenci sepulcral, el meu trepig demunt les fredolegues lloses de marbre.

Vaig atrevessar les naus lateral i central i vaig anar davant lo Sagrari, davant el *Sancta Sanctorum*; vaig fer l'estació i vaig comensar lo sant Rosari.

Tot era completament fosc.

Sols hi havia la llàntia encesa davant lo Sagrari.

Les columnes pareixien no tenir fi, que's fonien dins l'oscuritat de les naus: i sols palidament entrava p'els finestrals i clara-boies, la llum d'els astres nocturns.

Se sentien les bufades de'l vent: unes vegades com gemec planyívol, altres com crit potent; i els bancs i les portes creixien batut per las ratxes de vent. Feia feredat! feia sentir calfrets!

Ja no gosava alenar i no'm movia, per no fer-me por de mi mateix. A la fi me vaig resoldre a seurer-me; mes quin esglai no seria el meu, quan vaig veure un homo qui m'estava a l'aguait dins una de les capelles d'el costat!... Me apareixia que duia qualche cosa lluenta... no sé que era; i sense fer-ho coneixedor, no'l perdía de vista. Vaig resar el rosari ben depressa, i me vaig agenollar per a resar la Salve; me girava a darrera moltes vegades, més no's movia, sols li bellugaven els ulls i lo que duia amb la mà.

Quant comensava la lletania just darrera mi, vaig sentir un renou farest, de cadenes!!.. de ferros!!... no sabia si girar-me o què fer!!

¡Calfrets! Tremolors! I en regalimava p'el front una suor freda!! Me caigué el Rosari juntament amb lo capell, qui rodolant, i fent la torniola, pareixia'm feia bèfal... i no'l cullia de por!!... fins que cobrant coratge; me giré... i que va esser?... idò, (en carara ric-) va ser l'escolà qui repicava el manat de claus, perquè no quedàs ningú! ja era hora de tancar!

Amb tot i amb això la carota era dins la capella, i tenia l'escolà aprop, vaig passar per davant dita capella, i la carota qui era estada causa de tant de desgavell, va esser la claror de la llàntia del Sagrari qui's reflectia dins la de la capella d'el costat.

Are considerau, lectors, si la *por vista d'aprop es res!*

DEP DE SA POR.

RONDAIA

EN CRIC I EN CROC

(Acabai)

El rei fa una passada pes tresor i quant se dona conte que no hi és, ses dents li prenen un troti nirviós, com a martells picant ferro demunt una partida d'encreuies, tots a la una; ses canes no serven es cos com abans; una suor freda es fa senyora de tota la seva real persona. Quant el servici de la cort s'en adona, corren a contar-ho a la reina; van a fer venir es metje a l'acte i després d'haver atés el senyor rei, que se gordava morir del disgust, comencen les enquestes per afinar quins

eren el lladres del tresor real.

¡Massa vius eren En Cric i En Croc perquè se deixasen agafar, sense haver donat abans més de un quern de caps-nassos a més de tres!

Dins la ciutat prest hi hagué el *rum rum* que en fals cassos és de rúbrica.

¡Han pegat es salt an el tresor del rei tal era la preocupació de la gent, que se manifestava en totes les converses, que més bé eren *xep a xeps* de dues o tres persones aturades, malavetjant que les seues paraules no trascendissen an el públic per por de la por. Apeçar de que nigú n'estàs segur, i ho demostrava l'esglaiament i la prevenció de les mirades, no obstant nigú volia privar-se del gust de fer-se la seva gazeta.

Mentres tant els criats del rei corrien per tota la ciutat, cercant notícies i confidències per aglapiar els revetlers de la feta del tresor més per tot no trobaren altre cosa que una indiferència encubridora d'un gros esperugiment. Moltes nits de no dormir costà an el rei tal endemesa, pensant i cabilant per on havia de pendre per agafar el fil de les neules. Després de algun temps, un dematí ben dematí duit per una idea fixa, s'en và tot dret a la presó, a on hi havia tancat un lladre molt famós, anomenat Portacalses i quant el té davant li dit:

—Mira, estic ja cansat de calquetjar qui m'ha robat es tresor real i ningú més que tu pots donar-me canvi per sotir-me en la meua lluita. Si en res tens claricies i agafes culpables, a tu t'amollaré i ells, sien els que sien vendran an aquest lloc a fer la teva corantena forçada. Pense-hi una mica i ja m'avisaràs en porer-me donar dos doblès d'informes.

En Portacalses hi pensà un micó i animada la seva cara per una esperança certa i més que tot per sa llibertat que s'acostava, li diguè—El meu pensament que acab de fer és que si no són En Cric, i En Croc els culpables, famosos per tot el món per ses seues malifetes, no sé qui pugui esser. I li jur que posaria es dit dins es foc i no me cremaria que són ells dos. Però ha de creure i pensar que per agafar-los no és igual que bufar i fer ampolles; i si ho consegueix abans li hauràn feta cordar llana negra.

—¡Bé! li contesta el rei. Amb tot lo que de ells me puguis dir respecte de la seva destresa, confii en que me donaràs un medi, tu qui en sebràs tants com a antes en l'art de lladronaria, per dur-los a l'ombra plegats i això ben pres! Jo no en veij altres més que Vosa Real Majestat fassa una crida que sa carn vagi a cinquanta lliures sa pesada i aquella casa a on, fent es pobre, me donaràn carn per almoïna, hi deixaré una senyal vermeia i amb això Vosa Real Majestat sabrà qui són els lladres.

El Rei fa la crida que la carn ha de anar a cinquanta sous. En Portacalses se vesteix de pobre i coxeu coxeu, tot espellerinat i brut, amb una senaieta an es bras i un garrot en sa mà, s'en va de casa en casa cercant l'amor de Deu.

Arriba a sa casa d'En Cric, demana almoïna i aquest com vè aquell pobre tan magret de roba i de carns, li dona un bosí de carn

que havia anat a comprar a la plaça i s'en entra. En Portacalsés, i zàs! li senya de vermei la porta i de d'allà cap an el rei; mes content que un cà amb... un òs.

En Cric s'en tem a temps, i se posa a senyar una partida de cases de la ciutat, de vermei.

El pobre arriba an el Palau del rei i li conta la feta. El rei dona les ordres necessàries i surt amb un estol de soldats de la seva confiança.

Però grossa fou la seva sorpresa quant vé no una casa pintada de vermei, sino cinc, deu, trenta.

¡Ja la mos ha feta! digué remulant. ¡Bona escarada hauré presa d'haver d'anar a cercar aqueis dos reguitseros! Veient el rei que totes les passes eren perdudes, s'en torna an el Palau i conta an En Portacalsés lo succéit.

—¡No le-hi vaig dir jo, li respongué aquest tot d'una que si jo era polissó, ells dos me guanyaven de molt. Però, no s'apuri, que l'hem de treurer proveïda an aquesta, si és que fassa lo que jo li diré...

¡Digués homo, contestà el rei enfadat, que ja tenc les dents que me fonen de no porerlos tenir are mateix dins les meves mans!

Es segur que an En Cric i el seu company Croc havent-los anat bé sa primera vegada hauràn quedats enllepolits. Ademés es ben segur que es doblers, a l'hora d'are, los hauràn fet ben avall. Mani, idò, Vosa Real Majestat a la seva servitut que baix de s'escala que devalla an es fons del tresor hi hagi sempre encesa una caldera d'oli bullent.

¡Ben pensat! exclamà el rei. Posen la caldera que En Portacalsés havia dit.

Mentres tant tot s'anava posant a favor del senyor Rei i la determinació del seu conceller a tenir realitat prest.

Els doblers de En Cric i En Croc se feren avall perque menjaven i bevien a la regalada, fent rají i roi per en se via, sense pensar que si en treien i no n'hi posaven de doblers dins el serró, prest havia de tenir fi.

¡A rebots i a l'aire! digué un dia En Cric, que si no anam a fer una visita an el tresor, del rei, que hu paga, no mos ne tencrem i serem a sa costa de la Misericòrdia.

El vespre, un i altre, volten el Palau i quant trobaren que ja era s'hora hi entren. En Croc més agoseraf passa davant. En Cric roman de fora per veurer si sentirà remor de res, que si se primera vegada los havia dit bé, tal volta sa segona no.

Si els del Palau no eren babaluts sa primera llissó de qualque cosa les havia de servir.

Passaven hores i més hores. En Cric tenia els uis drets de mirar dins la fosca i les oreies cansades de escoltar debades; mes En Croc no tornava ¡com i havia de tornar si ja no era de aquest món!

En Cric entra dins el tresor amb seny de bisita veia i això fou el seu salvament. Descria dins la fosca se caldera de oli bullent i tot esglaiat es cos del seu company. Més sense perdre un puntet de calma, s'acosta an es cos i li taia es cap a fi de que no coneguessen el lladre, qui una volta conegut naturalment l'havia de acusar a ell.

L'endemà quant els del Palau, devallaren an el tresor ho trobaren frasmudat; dins la caldera hi trobaren un cos, que los omplí de alegria per haver afinat el lladre, més no pogueren seber quí era, però el trobaren sense cap.

¡No hu dic jo, respongué el Rei quant li contaren la feta, que darrera aqueis dos lladres el dimoni hi perdria una ànima! Però, no res qui no se cansa alcança. Digau an En Portacalsés que vengui i quant fou vengut i li hagué contat lo des cartell, aquest li digué:

¡Vosa Real Majestat fassa lo que vulga! pero jo ara li aconceiria que agafant es cos del mort el fes passetjar per tota la ciutat en dos cavalls i allà a on se senti plorar, serà senyal de que és a ca's mort.

Tal proposta agradà ferm an el rei, i així ho fe.

Quant foren davant ca'n Croc, la seua dona feta una mar de llàgrimes se posà a plorar just una Magdalena, fent crits i espants ¡Oh el meu pobre marit, repetia una i mil vegades, és morí! ¡oh que estic de frista i desconsolada! amb altres exclamacions que s'estilen en semblants casos.

En Cric, tement ésser descobert, se posà a tirar plats, escudells, tassons, gerres i tot quant pogué haver dalt s'escudeller, rebot, gerrer, i a donar una bona serò de cops an aquella dona tan escaimadora i baladrera.

Els soldats del rei escolten, peguen una mirada dins la casa i quant verén tanta escampandissa en terra de olles, plats i tassons romputs, suposaren que per la mala cura de aquella dona havia tanta trencadissa i que per lo tant el seu homo la volia fer tornar més cuitosa i endreçada en les coses de la casa... i passaren de llis.

Morts i cansats de frescar, els soldats tornaren an el Palau, diguent an el Rei que els lladres no s'afeitaven an aquella ciutat, que havien frescada pam per pam i de recó en recó.

En tot això En Portacalsés volgué provar altre volta el pany i digué an el Rei:

Si jo fos de Vosa Real Majestat manaria fer un ball públic al mig de la plaça i e-hi faria anar la seva fia i aquell que ballarà amb ella serà el lladre. Per conèixer-ho convendria que dugués aquesta unes estidorettes per taia-li un bossí de vestit.

En que el Rei desconfiàs ja de tot, així mateix li agradà lo des ball i endiumenjà la ballada. En Cric no hi mancà i com mai li havia agradat pegar a lo més prim, escometé la fia i amb ella volgué ballar i aquesfà, quan vé l'ocasió li taia un bossí de vestit. Acabà el ball però En Cric, qui era més viu que una titina, s'en hagué temut del vestit; fent lo mateix an els altres balladors, en sortí escapol, encare aquesta vegada, de les mans del rei, qui p'el seu gust l'hagués volgut veurer penjat.

Havent-ho provat tot a les males, girà de pensament el rei i volgué mirar si a les bones en treuria més partit. Per axò publicà un edicte diguent que perdonaria, de bona i plana voluntat, an aquell lladre, per moltes que n'hagués fetes, que tengués coratje de

robar-li els liensols des llit a on jeia.

En Cric ho sap, endevinant que el rei ja jugava es tu per tu, s'hi presenta ben cara alta i li fa sebrer que ell en persona serà qui los hi robarà i que després ja parlaràn de asseguts de altres coses.

Arribà el vespre i el rei se colga, tot ben ubert esperant el lladre. En Cric, mentres tant, fa un homo de bulto vestit en la seva roba i poc a poc el munta demunt una finestra. El rei, quant s'en adona, agafa un garrot ben esporgat i ventant-lo al aire, el fa caure a ferir, ben aplomat demunt aquell homo, qui caigué per avall des castell dins el fosso. El rei tot curios hi devalla mentres que En Cric ben descansat fugia amb els liensols del rei, i l'endemà los hi mostrava ben xalest, mes no així i el rei qui el se mirava, encesa la vista de rabia i de vergonya.

Però i que havia de fer?

El rei pensà i digué aquest homo alloure no farà mai altre cosa que males passades, perque se coneix que ja li digueren enonar amb aquest ort de l'ungla llarga, jo miraré si el me faix meu, aprofitant de una part el seu enginy extraordinari i de l'altre me treuré de una vegada una busca ben grossa de dins s'ui. El crida, li proposa que si estava disposat a emplear lo que Deu li donà per coses més profitoses, que no fos el robar, el casaria amb la seva fia. Quant sentí aqueixa cançó del rei, ja ho crec que agradà a les seues orelles i no pogué de manco de haver de dir que si ¡qualsevol fa roissos! i s'arreglà el casori d'En Cric amb la fia del senyor Rei i pús hi hagué més robos, perque coneixia els coixos de asseguts, i després de haver ajudat an el sogre en els negocis de l'Estat una bona partida d'anys i mort aquest, se quedà l'amo de les metles estimat de tots els vassalls i si no són vius són morts i an el cel mos vejem tots plegats. Amén.

A. PONS.

ANY NOU... VIDA NOVA

Ha comensat l'any denou.
Segons diu la vella crida
hem de reformar la vida
tal com sia aqueix temps nou.

Reformar... Això vol di
que la d'are no duim bé
i que sens falta és mesté
mudar de trot i camí.

Pot sè això? Si hem de mudar
no voldré fer més cançons,
sino contà a senallons
els doblés que vull guanyar.

Que si el ric ha de seguí
el consell d'aquest refrà
i sos doblés ha de dà
que los me regal a mí

Jo en canvi li donaré
amb gust, que no's cosa extranya

un estellicó de canya
amb que escric aquest papé.

Si sabeu qualque senyor
que tengui l'or a palades,
amics lectors, digau-m'ho,
que no m'ho direu debades.

Perque jo, sense duptar
dispost estic a seguï
lo que mos mana el refrà
i empendre un novell camí.

Al manco en lo que podré,..
que si nó... heuré de seguï
emnegrint tant de papé
com he emnegrii fins aquí.

Això si... com el temps vol,
demanaré més jornal.
Per cada any de contussol
vull per lo manco .. un real.
Si heu trobau molt?... Bon remil;
jo hu trop poc pel meu que fer!
i... ès hora que m'espabil!

UN CANÇONER.

Esquits i espíres

L'altre setmana, cop en sec, mos temerem que en el carrer de Colon, durant les hores de passeig o sia d'encesa de llums fins devers les vuit, un municipal feia anar la gent uns derrera els altres i no permetia que per la meteixa banda, uns anassen i venguessen, sino que havien de fer procesó. Semblava falment un rosari vivent qui tenia per patena el municipal.

Ja era ben hora de tal millora.

Males llengües (sempre ni hi ha!) deien que aquesta innovació l'havia duita el nostre bal·le de la capital d'Espanya e *islas adyacentes*. Si això fos ver, no aniria malament que adesiara les nostres autoritats municipals fessen un viatge pel continent. Així s'oretjarien, aprenrien moltes coses que mos manquen, i mos *européisarien*, que prou ho necessitam. Per paga tenim la mar cap a Africa!

Pel bon nom de l'Ajuntament i de Ciutat i tot, convendria que si tornaven a Madrid, tant el bal·le com qualcún dels nostros regidors, que hi romanguessen una temporada per fe pràctica i tornar pràctics en la llengua oficial. Perque, germanets, l'altre dia vàrem sentir parlar una autoritat ben mallorquí, que destrossava l'idioma oficial amb un *acento català*, que hi podien llogar cadiretes. Com així no'n protesten els... qui deurien protestar? Si no s'hi posa remei, en farem denúncia a la *Real Academia de la Lengua Castalana*.

La Companyia de Ferrocarrils abuseja de la bonhomia i de l'ignorància del públic mallorquí.

Ja fa una temporada que a cada moment varia els horaris amb perill de ocasionar perjudicis; sense contar ademés les dificiències del servici, l'excessiu preu del passatge qui sempre puja... i les impertinències que tolera dins els cotxos.

Si els vius i savis no hi posen remei, haurém d'intentar posar-n'hi, noltros *ignorants*.

LA BONA NOTICIA

Gran sorpresa causà entre els ignorantants, la nova de que anàvem a fer diari, tirat per moderna rotativa, el nostro novell setmanari. Tenguin en compte que la notícia anava firmada dia 28 de desembre de 1918.

Molt anys... ignocents!

Cronicó d'Inca

Redolant, redolant, la vaga de sabaters casi s'ès extingida. Dilluns, a algunes fàbriques comensaren a treballar amb el personal que s'entregà. La Guardia Civil tengué que guardà les fàbriques perque no es fessen coaccions materials. Amb això, demunt *La Almudaina* sortí un avis de part dels patrons, anunciant-se que els obrers que no es presentassen an el treball en lo que restava d'any, no serien considerats com a treballadors seus.

Avui dijous, mos diven, que casi tots els obrers treballen, fent les deu hores de feina i conformant-se en l'aument de jornal.

Els qui s'havien de pegar un tir si no guanyaven la vaga, ara ja el se poren pegar... però d'algordent,

=La Congregació Mariana raos convidà, diumenge i dimecres, a la representació que donaren del melodrama titulat «Pastores a Belen».

El petits artistes se llüiren ferm.

—Per la festa de cap-d'any s'han inaugurades a la Parroquia unes solemnes coranta-hores, fundació que deixà D^a Maria Bennisar de Son Fra-ra. Ha predicat Mn. A. Artigues de Felanitx.

—El Sr. Director del Col·legi dels Germans de les escoles cristianes, mos ha participat que a més de l'ensenyança primària han establert classes pel Betxillerat, llissons de dibuix, francès i tenduria de Llibres.

—Ha mort en el Convent de Tereses de Ciutat, Sor Maria del Salvador, filla del difunt Metge Real, d'aquesta població. Sien al Cel.

—El moviment de població durant l'any 1918 segons el registre parroquial, ès el següent:

Neixements de nins i nines: 228—Morts d'homes i dones 110 —de pàrvuls 87—Ganàncies 31.

La mortandat de persones grans, cercant el terme mig, ès estada la meteixa dels altres anys, La mortandat de pàrvuls, si que ha siguda un poc més grossa que l'acostumada en anys anteriors.

FLORS DE MALLORCA

Antologia de Poetes Mallorquins per lletgir a les Escoles

De venta a la Llibreria de Miquel Durán =Inca.

CORRESPONDENCIA

M C —El sopar que mos oferiu, es més propi de quarema que de les festes que celebrem; i la xarada resulta massa llarga i massa literària.

Un buscaret de la Plana. Tenim com a norma no posar *décimes desbaratades* perque si n'admetiem mos veuriem negres per insertar-les ja que aquexas plomes abunden a betzefs. Les vostres mos agraden i sobre tot val diners la carta-introducció; però un *ignorant* ha d'esser conseqüent, i la norma preestablida de no admetre-me, mos impedeix complaure-vos. Enviau plomes de cap-d'ala, que se coneix que han de tenir bon tremps.

NOTA: Tots els qui mos envien notícies o correspondències, deven posar-nos la targeta del seu nom. No's tornen els originals.

ESCOLTAU: *tots els qui no hagin rebut L'IGNORANCIA i volen esser subscriptors, que mos ho envien a dir, si los plau, com més prest millor; i als qui no volen seguir la subscripció los pregam que mos retornin els números.*

A les persones que mos demanen el primer numero de «L'Ignorancia» feim avinent que mos trobam en dies de festa, que en haver-se acabades les neules de Nadal, que a nostra Estampa no hi haurà tantes de falles, se farà la segona edició del primer número, que enviarem als que el mos demanen.

TRENCA-CLOSQUES

COMPRIMIT

C L gorrio S 11111

CAVILACIO

¿Quins són els sants que no estan an cel i estan an el Calendari?

Els tres germans.

GEROGLIFIC

100 100 I M S
T 1 A PPP VII A

El Rei de l'os

SINCATEGOREMA

COSA DE MARINA — MONEDA EX-
TRANGERA = *Tema d'actualitat.*

Solucions a lo del número passat.

A la xarada: *Ma ta set ze.*

Al Sincategorema: *Autonomia*

A la fuga de consonants:

*De dotze hores que té el dia
en vos onze pensaré
tres quarts hi afegiré
tant m'agradau vda mia.*

CORRESPONDENCIA

Els tres germans i Dos que fan ú. —Teniu raó en lo que deis.

Dos muts. —Les vostres solucions al número 3 arribaren tart. Però no vol dir això que no ho endevinasseu tot.

El Capità aranya. —Encara no mos han arribat els vostres trenca-closques. ¡Ala homo treisvos sa vessal!

En Jordi de Son Carla

Tip. Durán =Inca.